

«Da Wilhelm Klüwer vokste opp...

...var det en annen verden enn den vi lever i nå.

«Når jeg konfronterte mor og far med hva jeg lærte på skolen om krigen, var svaret: Historien blir skrevet av seierherrene. Min familie tapte ikke bare krigen, men alt vi eide. Vi ble utskudd i samfunnet,» forteller Ole Wilhelm Klüwer (49) fra Oslo. Nå ønsker han å bryte tausheten.

1995 - nr. 20



**FEDRENES
SYNDER**

«NA» 1995 nr. 20

FOR MEG VAR QUISLING EN HELT!

Nylig feiret hele Norge 50 års jubileet for krigens slutt. For lektor Ole Wilhelm Klüwer er det som om krigen aldri har sluttet. Begge foreldrene hans var NS-medlemmer.

Under krigen var faren hirdmann, og sto vakt foran Stortinget og Slottet. Moren var NS-hushjelpens talskvinne i Oslo byråd.

Ole Wilhelm vokste opp i stor beundring for Vidkun Quisling og alt han sto for. Ifølge foreldrene var det den gode verden som ble smadret i 1945. Penger, kommunismen og AntiKrist var vinnerne av krigen. Familien Klüwer tilhørte de gode taperne.

– Er foreldre kristne, lærer de barna om kristendom. Er foreldre kommunister, gir de barna troen på kommunismen, sier Ole Wilhelm.

VI VAR AVSKUM

– Mine foreldre var medlemmer av NS, og oppdro meg etter sitt verdensbilde. Men det var et stort sprang mellom deres syn, og det jeg lærte på skolen. Bare de beste vennene mine fikk være

med meg hjem. Det var nemlig umulig å være hjemme hos oss, uten å få greie på mors og fars politiske ståsted. Midt i stuen hadde vi en flott byste av Vidkun Quisling.

Samfunnet så på mine foreldre som avskum. Arven hjemmefra måtte holdes hemmelig. Den dag idag kan jeg ikke gå bort til fremmede og si: «Hei, jeg er sønn av en landsforræder.» Det får folk til å rygge bakover. Landsforræder og krigsforbryter er noen av de sterkeste ordene vi har i vårt vokabular.

REDD FOR KOMMUNISMEN

Ole Wilhelm er av gammel ofiserstekt. Klüweres stamfar, Johan Wilhelm Klüwer, kom til Norge i 1658. Det falt naturlig for familien å være tyskervennlige. Dessuten var faren til Ole Wilhelm en sterk motstander av kommunismen etter å ha jobbet i Kina i ti år. De nærmeste vennene hans der borte var russiske adelsmenn på flukt fra bolsjevikene.

– Da far kom hjem til Norge i 1935 var han redd for en kommu-

nismen. Det gjorde at han politisk nermiet seg Hitler. NS ønsket å bevare det gamle Norge, forteller Ole Wilhelm.

SÅRENE MÅ LEGES

Etter som årene er gått, forstår han sine foreldre bedre. De var begge dypt religiøse. For dem var krigen en kamp mellom de kristne og det anti-kristne Moskva. Begge døde i 1985 som svorne NS-tilhengere.

På skolen ble nazistene fremstilt som kriminelle i lærebøkene. Det gjorde at jeg aldri fikk noen ambisjoner. Hvorfor skulle jeg være med å bygge et samfunn som hatet meg og mine foreldre?

Jeg reiste til Paris og studerte fransk i syv år. Senere har jeg forstått at det var et opphold i eksil. I Paris var omgangskretsen min stort sett jøder og homofile. Levenaten min ble en demonstrasjon mot alt mor og far sto for, forteller Ole Wilhelm.

Oppgjør med barndommen klarte jeg ikke å ta før i 1991, 45 år gammel. Da skrev Bystein Eggen en kronikk i Aftenposten om NS-barna.



Artikkelen ga meg støtet til å stå frem. Endelig klarte jeg å fri meg fra fellestrekket til alle NS-barn: Fjernheten til samfunnet. Det ble som å åpne et sår på nytt.

I mange år stemte Ole Wilhelm Sosialistisk Venstreparti. Idag er han partilos. Opprøret mot foreldrene har stilet. Han har forståelse for deres politiske overbevisning, selv om han ikke er enig med dem.

«Selv etter 50 år er ikke alle sår grodd. Vi har alle et ansvar for å gjøre vårt til at sårene nå må leges,» sa kong Harald i sin tale 8. mai. Det er også Ole Wilhelm Klüwers budskap.

– NS-barna må bryte tausheten og komme tilbake til samfunnet. Det er det eneste naturlige!

Tekst: CHRISTINE ØDEGARD
Foto: ODD MEHUS

«NA»